

РАН БОСИЛЕК ВЕСЕЛ ПЕЙЧО

chitanka.info

Пя Пейчо песни девет години. И как се случи, сам той не знае — веднъж намери торба с жълтици. Сети се Пейчо за стара майка. Рече със злато да я зарадва. Той взе парите, запря и тръгна към родна стряха.

Ала по пътя конник го срещна и го запита?

— Къде тъй, момко?

— Бързам да ида при стара майка — отвърна Пейчо. — Злато й нося, да я зарадвам. Тя ме очаква девет години!

— Златото, момко, радост не носи. Дай го на мене. Ти вземи коня. С него ще ходиш, където искаш. Додето сетиш, дома ще стигнеш. Ще му се радва и стара майка.

— Така да бъде! — рече момчето, па яхна коня, запря, препусна...

Но спря го мяса ре мършава крава и го запита:

— Къде тъй, момко?

— Бързам да ида при стара майка. Конче й карам, да я зарадвам!

— Кончето, момко, радост не носи. Дай го на мене. Вземи таз крава! Тя мляко дава. Тя ще зарадва твоята майка!

— Така да бъде! — рече момчето, запря, покара старата крава.

Вървя що вървя, срещна го свинар с квикливо прасе и го запита:

— Къде тъй, момко?

— Бързам да ида при стара майка. Крава й карам, да я зарадвам.

— Кравата, момче, радост не носи. Дай я на мене. Вземи туй прасе. Когато пееш, то ще ти квичи. За стара майка то е забава. Пък и сланинка хубава дава.

— Така да бъде! — каза момчето и си покара с песен свинчето.

Но спря го гъсар с гъска под мишца и го запита:

— Къде тъй, момко?

— Бързам да ида при стара майка. Свинче й карам, да я зарадвам.

— Свинчето, момко, радост не носи. Дай го на мене. На ти таз гъска. Като теб и тя песни обича. И яйца носи, и бял пух дава. Истинска радост за майка стара!

— Така да бъде! — отвърна Пейчо, па си прегърна бялата гъска, запря и тръгна весел, доволен...

Но точилар го запря на пътя и го запита:

— Къде тъй, момко?

— Бързам да ида при стара майка. Гъска й нося, да я зарадвам.

— Гъската, момко, радост не носи. Дай я на мене. На ти тоз камък! Той е точило. С него ще точиш и ще печелиш. Ще ти се радва старата майка.

И той му даде нащърбен камък. Взе го момчето и пак запя си.

Вървя що вървя, стигна до извор и позапря се. Сръбна водица, поразхлади се...

Отде се взеха, та дотърчаха рой дечурлига. Гонят се, викат — смях до небето! Немирен играч камъка зърна и се провикна:

— Ей, момче, тоя камък какъв е? Защо го носиш? Я да го хвърлим тук надълбоко, че да цамбурне!

— Така да бъде! — извика Пейчо и запокити щърбия камък. Той плесна силно и обля с пръски децата луди. Те закрещяха. Разсмя се Пейчо, запя и тръгна весел към дома...

Майка му в къщи срещна го с радост. Тя простря ръце и го прегърна. А той й рече:

— Прости ме, майко! Девет години как песни пея. Толкова време не съм те виждал, ала нищичко не ти донесох да те зарадвам. Дорде тук стигна, всичко изгубих. Жълтици имах. Конник ме срещна, даде ми коня, а взе златото. Коня пък дадох за стара крава. Кравата смених за лудо свинче. Свинчето дадох за бяла гъска, а вместо нея камък получих. После послушах малки играчи, камъка хвърлих сред дълбок извор и той цамбурна. От сърце смях се. Запях безгрижно и дойдох тука. Песен ти нося.

— Жив да си, сине! — майката рече. — Ти си ми мойта най-скъпа радост! Кой песни пее, всякой го мами. Но сявга той си богат остава, че златна радост грей му в сърцето! Пей си ма воля, мой весел Пейчо!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.